

Els que he trobat per el camí

Per Mn. GEIS

EVOCACIÓ DE JOAN MAURI

La meua relació, doblada d'amistat, amb Joan Maurí Espadaler és tan vella com ho són les meves petjades a Sabadell.

Un professor venerable -i per mi venerat- dels, aleshores ja, reculats dies d'estudiant de filosofia, el Dr. Josep M^a. Llovera, acabava de presentar-me al seu gran amic Mn. Lluís Carreras, en aquelles saons en el zenit del seu prestigi en la Ciutat i fora d'ella.

El Dr. Carreras em féu conèixer, ben aviat, l'Acadèmia Catòlica, entitat ciutadana en plena vigència en aquella època, de la qual ell n'era el Consiliari.

Es en un dels actes culturals d'aquesta entitat on jo vaig fer coneixença amb diversos elements de la Joventut Catòlica, conreadors, o simplement animadors, de les arts i de les lletres.

Joan Maurí era un jove arborat d'inquietuds artístiques guspirejants en els seus ulls, donat de ple, en aquells moments, als estudis acadèmics de les belles arts. Els conreà amb tant fervor, que és per això, al meu entendre, que no pogué sentir-se mai un iconoclasta o un perseguidor d'"ismes", sinó que restà sempre el que en podríem dir un "escolàstic" del dibuix i de la pintura. Era, en plena vigència del noucentisme en literatura, seguidor dels principis d'orsians encaminats a mantenir la supremacia de la Forma. La Benplantada de Xenius senyorejava entre els esteticistes: l'obra ben acabada, el culte de la perfecció... Joan Maurí es mogué sempre dintre d'aquests canons estètics: perseguidor de l'ordre, de la perfecció formal, alèrgic a tantes modes com han proliferat en tot el que va de segle.

I resto a les intrincades portes del dèdal de la crítica professional, que no és el meu fort. M'atenc a les meves particulars apreciacions.

Joan Maurí, no puc precisar l'any -però era molt abans de la guerra civil- va fer una exposició de caricatures de sabadellencs notoris a l'Acadèmia Catòlica. Hi exposà la meua, quan jo tot just si era un sabadellenc de quatre dies. (El que pot un súbit enamorament;) Aquella meua juvenil caricatura es va perdre, com tantes altres coses, en la tèrbola marratxada del 36. Els anys m'han anat fent caricatura d'aquella juvenil caricatura...

* * *

Oli de Lluís Molins de Mur

La guerra va estrebar el vincle de la nostra amistat.

De retorn a la vida ciutadana després d'una llarga absència, vàrem afegir el vincle involuntàriament tallat. I l'amistat es féu perdurable.

No em faltava mai la seva visita el dia del meu Sant; no podíem trobar-nos en un carrer o en una reunió, que no tinguéssim algun canvi d'impressions. I no pas simplement allò de: Quin fred; Quina calor; Era ja prou proclivi a la conversa;

L'any 1950, uns companys de lletres volgueren fer-se literàriament presents en les meves Noces d'Argent Sacerdotals obsequiant-me amb l'edició del poema "Veni Creator", que jo tenia a punt de publicar i havia lliurat ja a l'editor Torrell de Reus. Aquest editor es posà, per pròpia iniciativa, en contacte amb els esmentats amics i, junts, en feren una edició d'homenatge, precedida per sengles composicions líriques dels poetes homenatjats, al.lusives a aquell vint-i-cinqué aniversari. Maurí col.laborà a l'homenatge amb un bell dibuix que figura a la portada del llibre.

Dibuix de Calvo Durán

25 anys després, dibuixà també l'estampa recordatori de les meves Noces d'Or, per encàrrec de la Comissió de sabadellencs que volgué organitzar-ne una solemne i efusiva commemoració

A remarcar, entre altres coses de caràcter personal: el dibuix de la meva mare en el llit de mort (que figura en el recordatori exequial); el dibuix per a una estampa a repartir als devots de la Sagrada Família, el dia de la seva festa (el tema el deixava jo al seu albir, i ell escollí La Fugida a Egipte): estampa digna d'ésser profusament popularitzada; recentment, per encàrrec del Rector de la Parròquia de Sant Oleguer de la nostra Ciutat, Mn. Joan Santaaulària, va il·lustrar, amb un acurat dibuix al·legòric, els Goigs del patró d'aquella església, lletra i música dels quals jo havia escrit, també, per encàrrec del citat Rector.

I m'abelleix així mateix d'esmentar -no voldria que això fos interpretat com una propaganda comercial- la primmificada intervenció artística que va tenir en la confecció de l'encapsat del disc "Música i Paraula", amb el qual uns amics volgueren popularitzar diverses composicions de música i poesia meves.

Maurí Espalder posseïa una vasta i ben assimilada cultura i una remarcable memòria, coses que, feliçment conjugades, li permetien d'ésser un àgil i precís conversador. Quan dic vasta cultura, ja comprendreu que no em refereixo únicament a l'àrea de les belles arts. No hauria estat fàcil de trobar un tema en el qual ell no hagués pogut posar una més grossa o més petita cullerada. Tot això no ho confereix la simple obtenció d'un títol universitari: no és "facultatiu" -perdoneu el joc de mots- de cap docta "Facultat".

Esmentaré algunes obres que el seu pinzell deixava a la Ciutat.

A l'església de Sant Agustí, unes pintures parietals, al fresc, a l'altar de Sant Josep de Calassanç, i, a l'altar major, el retaule de Sant Agustí, que el presideix.

A la Capella de l'antiga Casa de Caritat, 2 notables plafons representant Sant Roc i Sant Sebastià. (Traslladada la Casa de Caritat als afores de Sabadell, amb el sobrenom de Residència Albada, no sabem on van anar a parar aquells plafons).

A l'ermita de Togores, uns murals

Dibuix d'Agusti Masvidal

Dibuix de Lluís Vila Plana

amb la representació dels Sants Abdon i Senèn (Vulgarment, Sant Nin i Sant Non).

També havia fet sengles incursions al camp de l'escultura. N'és una bella mostra el monument erigit a la memòria del ciclista Pere Sant, ubicat als jardins del Palau dels Esports.

Si un dia visiteu la Catedral de Solsona, podreu admirar una bella producció de Joan Maurí a l'altar major, dedicat a Sant Antoni de Pàdua.

El nostre biografiat tenia una sòlida preparació per al decorativisme religiós, eclesial. Llàstima que en aquest camp no va trobar el camí massa expedit;

La mortal malaltia el retengué llargament reclòs a casa, però no pas enllitat, i això va fer que no restés absolutament inactiu i que omplís les seves llargues hores de valetudinari treballant en un projecte per a un concurs, en la confecció del qual havia posat la màxima il·lusió. Era una tasca de caràcter emocional... Per vàries raons, però principalment per la seva precària salut, jo l'en hauria dissuadit, però, pensat i repensat, vaig arribar a la conclusió que això el distreia en les seves llargues hores d'inevitable reclusió i reforçava la seva moral bàsicament fonamentada en una fe, no pas simplement heretada, sinó profundament reflexiva i convictiva. Les seves conviccions religioses formaven part de la seva poliòpia cultura, ja esmentada.

I moria abraçat amb aquesta fe. Fent un joc de mots, podria dir: D'aquesta fe, jo en puc donar fe.

Es una gentilesa de

Art 2000

Advocat Cirera, 10, 1º 12 - Tel. 726 11 26
SABADELL